

De sanna kristnas saliga frid

Att hava en verklig och grundad frid i samvetet — hava *frid med Gud, Guds frid* — det är ändå de troende nådebarnens egna, eller dem särskilt förbehållna lycka och salighet på jorden, som ingen annan kan taga eller berömma sig av — och en lycka, som tusenfaldigt övergår all annan lycka i världen. O, det är ett halvt himmelrike på jorden, såsom Luther säger: »ett paradys i jämmerdalen, ett dagligt gästabad». Gud vare evigt lov!

Falska kristna hava väl också ett slags frid, åtminstone stundom, men ack, en olycklig frid, en hemsk frid — en frid, som stannar i evig grämselse! Betänk, vad det är för en frid, när den grundar sig blott därpå, att de icke veta av den hemliga dom, som vilar över dem i det höga — en frid, till vars bevarande det fordras, att de fly för en grundligare besinning av sitt tillstånd, vakta sig för att stanna och allvarligt tänka på Gud, döden, domen och evigheten! Tänk, vilken frid!

Deras — liksom vanliga världsmänniskors — alla tankar äro: »Det finnes ingen Gud.» De älska världen och de ting, som äro i världen, mer än Gud och — hava frid! Missbruka Guds namn, ohelga hans sabbat och — hava frid! Leva ohejdat fram i sina lustar, i köttets begärelse, ögonens begärelse och levernets högfärd och — hava frid! Veta icke av någon omvändelse, ny födelse, förlikning med Gud, utan förakta allt sådant och — hava frid!

Eller i självvald religiositet utan någon sann, *efter Guds ord skedd nyfödelse* taga de åt sig allehanda nåderikets tröst, men äro utan »bröllopskläder» och — hava frid! Hysa goda tänkesätt, hava religiösa övningar, bön, betraktelser, barmhärtighetsverk, hava således lampor och gå brudgummen till mötes, men utan olja i sina käril, utan *den tron* som *verkar* ett nytt liv, frid, glädje, kärlek, bekännelse, utgående från världen; nej, de gå en egen medelväg mellan Kristus och Belial och — hava frid! O, en hemsk frid, som blott varar, så länge brudgummen icke visar sig!

Men under sådan frid döljer sig ock vanligen en kvidande, stundom ropande ofrid, en hemsk aning, ovisshet, otrygghet, *rädsla* för döden, bävan för Gud. *De ogudaktiga hava ingen frid, säger min Gud* (Jes. 57: 21). De tillsäga sig själva och varandra: frid, frid, och där är icke frid; de tillsäga sig: »Det står väl till, det står väl till, och det står dock icke väl till» (Hes. 13: 16; Jer. 6: 14). Kommer pesten eller koleran, då är det slut med friden; då löpa och brådska de nyss förut så starka och modiga till bönboken, kyrkan, sakramentet och prästen, liksom dessa nu i en hast kunde frälsa dem ifrån den Heliges vrede. Så vittna de då, att de ogudaktiga icke hava frid.

Lika ömkligt är det med många väckta själar. De äro välmenande och allvarliga i sitt salighetssökande, hava övergivit världens breda väg, bruka Guds ord, bön och betraktelser, föra en ömklig strid med vissa synder, med sitt hjärta och sina tankar, samt sucka och vänta efter nåd och frid; men med allt detta få de ingen frid, ingen varaktig och grundad frid, ingen riktig visshet, att de hava Guds nåd, utan efter en flyktig glädjekänsla i hjärtat följer snart åter en lika plågsam ovisshet om nåden, rädsla och otrygghet, i synnerhet om en hastig sjukdom hotar dem med det sista avgörande steget, döden. Detta är ett ganska bedrövligt tillstånd.

Nu frågas: Då skriften däremot säger: *Dina barns frid skall vara stor; mitt folk får bo på fridens mark, i trygga boningar och i lugna hyddor* m. m., då man också verkligen ser ett folk, som har en stor salig frid i sina hjärtan — en frid, som understundom strålar ur deras ögon och flödar ur deras mun i en glad bekännelse, lovande och beprisande den stora nåd, tröst och glädje, de hava fått uti sin Gud — vad har då hänt dessa, varifrån hava de sin saliga frid? Aposteln Paulus svarar i allas deras namn uti Rom. 5:e kap. på följande sätt:

v. 1. *Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tron, hava vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus.*

6. *Ty medan vi ännu voro svaga, har Kristus, när tiden var inne, dött för ogudaktiga. Mycket mer skola vi då, sedan vi nu blivit rättfärdiggjorda i hans blod, genom honom varda frälsta ifrån vreden.*

Ty om vi, medan vi voro fiender, blevo försonade med Gud genom hans Sons död, skola vi mycket mer, sedan vi blivit försonade, varda frälsta genom hans liv.

Här är hemligheten! Här är den djupa, eviga grundvalen för de kristnas underliga frid! Och här är det uppenbarat, vad som felar de arma hjärtan, vilka sakna friden. Aposteln säger icke: Då vi äro, sådana vi böra vara, äro så fromma och goda; nej, han säger: »Emedan vi blivit rättfärdiggjorda av tron» — »emedan Kristus har dött för ogudaktiga — »emedan vi blevo försonade med Gud genom hans Sons död, medan vi voro fiender, och därför nu mycket mer varda frälsta från vreden, *därför* hava vi frid med. Gud.»

Vår frid och tröst är icke den, att vi intet ont gjort, att vi äro rättfärdiga i oss själva, att ingen synd anfäktar oss; nej, tvärt om äro vi sådana syndare, att vi förtjänt döden och bäva för den eviga vreden. Men se, sedan vi i denna nöd förgäves sökt hjälp och tröst och frid på alla andra vägar, har det omsider blivit oss uppenbarat, att Kristus lidit döden för oss syndare — har det blivit vår sista,

vår enda, men stora, tillräckliga och eviga tröst, att vi blevo försonade med Gud genom hans Sons död, medan vi ännu voro fiender — och att, om ock synden ännu rasar i vårt kött, och samvetet vill förskräcka oss, vi likväl nu mycket mer varda frälsta genom Kristus från vreden, efter vi blevo rättfärdiggjorda i hans blod. Detta hava vi väl länge vetat och bekänt, men alltid på ett kraftlöst sätt, utan att det någonsin gav frid och liv; men äntligen behagade det den barmhärtige Guden att genom sin Ande giva oss den dyra gåvan tron, den levande, verkliga tron, som gav liv och frid, förtrolig vänskap med Gud, visshet om hans nåd och ro i samvetet. Detta är det aposteln säger: »Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tron, hava vi frid med. Gud genom vår Herre Jesus Kristus.»

Se, du välmenande, sökande själ, det är visst ganska vackert, ja, mer viktigt och nödvändigt, än allt vad i världen är, att du så allvarligt övar din gudaktighet, flitigt och andäktigt beder, flitigt hör och läser Guds ord, allvarligt strider mot det onda och far efter det gott är; men du saknar ändå frid med Gud, du är icke viss om hans nåd, nej, du är orolig och bävande. Ja, ja, det är icke heller utan skäl; du kan ock verkligen bli fördoemd med all denna fromhet; det fordras något mycket högre, för att bestå inför den helige Guden och i domselden; ditt samvete säger dig ock detta, det fordras något större än alla frommas fromhet, alla heligas helighet — här förslår ingenting mindre än det, som aposteln nämnde: Kristi, Guds Sons död, och att genom tron vara iklädd honom — vara rättfärdig av tron och hava frid. med Gud genom vår Herre Jesus Kristus — här fordras, att ditt hjärta fått den trösten, att du kan med hjärtlig mening säga: *Kristus har dött för mig, för mig*, därpå trotsar jag; icke därpå att jag är from, troende, allvarlig, men därpå att *Kristus* är from, att *Kristus* är helig och fullkomlig, att *Kristus* både hållit lagen och lidit döden, som var syndens lön; det skedde för mig, det räckte ock till för *alla* mina synder, det är nog, evigt nog; därpå tröstar jag.

Att du aldrig fått frid, kommer således därav, att du velat bli rättfärdig och salig i ditt eget namn, i dig själv; men om detta hade varit möjligt, så *har Kristus fåfängt dött* (Gal. 2: 21). Du har icke erfarit, vad den rätta tron vill säga. På tro och tro är stor skillnad. Du har kanske ganska väl känt och bifallit läran om Kristus och försoningen och menat, att, när du icke tvivlade på denna, du ju ock hade tron. Men ditt sinne har varit sådant, att du tänkte: nog är det allt väl med Kristi förtjänst, däri är ingen brist, utan hos *mig* är felet, hos *mig* måste det hjälpas — och så har du med båda ögonen varit vänd från Kristus, in på dig själv. Huru var det då möjligt, att du skulle få frid? Huru kunde du då hava den rätta tron?

Nu är det visserligen sant, att allt är väl med Kristi försoning och att felet är hos dig; men du förstod icke, att det felet hos dig är så stort, att det icke kan hjälpas med allt arbete på dig själv, att det aldrig kan hjälpas annorlunda, än därigenom att du förtvivlar på dig själv och all din förbättring och söker blott i Kristus din frälsning. Felet, varför du icke fått frid, har varit, att du trott, det allt måste botas hos dig, innan du kunde hava frid; att du icke trott eller förstått, huru förlorat det är med dig, och huru allt är fullkomnat och botat i Kristus.

Du har väl känt dig vara en *stor syndare*, men icke en *helt förtappad syndare*; och om Kristus har du väl trott, att han frälsar stora syndare, men icke sådana, som du *hittills* varit. Eller om du ock trott, att han frälsar sådana som dig, har du likväl icke för egen del ännu trott, att ock du nu var i Lammets död och blod nog salig, helig, ren och god, hade fått förlåtelse för allt och var ett Guds barn, utan åtnöjt dig denna tröst förutan, under väntan antingen på någon förbättring, eller någon känsla, som skulle komma och säga dig, när du hade nåd.

Dessa äro de vanligaste orsakerna, varför sökande själar icke få frid. Andra ligga ock i ännu större köttslig säkerhet, hava ännu *någoting mer angeläget* än Guds nåd, hava avgudar och skötesynder, från vilka de *icke vilja bli skilda*, — och då är det väl, att de icke få frid.

För att få *Guds frid* fordras således: först att ingenting är dig så angeläget, som Guds nåd, att du icke förr åtnöjes, än du fått förvissning därom; för det andra, att du lär förtvivla på dig själv, d. ä. på alla företag, allt görande och blivande, och, sådan du är, såsom ännu en ovärdig, ja, förtappad syndare, söker all din frälsning i Kristus allena; för det tredje, att du icke väntar på förvissningen i känslan, genom inre svar uti ditt hjärta, utan tager Guds svar där, vareist Gud giver det, *i ordet*, endast i ordet.

Har det med en själ endast kommit därhän, att hon framför allt annat söker detta, suckande vid sig själv: Ack, om jag blott hade Guds nåd, så ville jag ingenting på jorden högre önska mig, så aktade jag icke, vad helst jag skulle lida; och ack, om jag kunde tro på Kristus allena och blott vara funnen i honom! Om jag blott vore viss på, att hans förtjänst hörde mig till! Och jag *vill* tro på *ordet*, jag vill icke bida på känslor, om jag blott kunde tro! o. s. v.

Se, då är *tron* redan tänd, och då skall det icke fela, att icke den själen även får förvissning om nåden, får full frid. Den saken vill Gud sörja för. När någon med sådant sinne tycker och klagar, att hon icke kan tro, så är det ingen fara med honom. Det står nu på Gud och hans givande, och då är ingen fara. Herren säger: »Han håller sig intill mig, därför skall jag befria honom; jag skall beskydda honom, ty han känner mitt namn. Han åkallar mig, därför skall jag svara honom» (Ps. 91: 14, 15).

Men här torde någon ännu sätta i fråga, om någon människa i tiden verkligen kan veta, att hon är ett Guds barn, om den nämnda förvissningen någonsin kan och bör sökas. Detta är vanligen en av de obotfärdigas ursäkter; detta förebäres av sådana, som ännu trivas bäst i mörkret, i ovissheten. Men svar: Hela skriften vittnar, att alla de gamla trogna hava genom tron fått det vittnesbörd, att de täcktes Gud (Ebr. 11), och endast genom en sådan tro var det dem möjligt att med fröjd lida martyrdöden; och apostlarna säga uttryckligt: »Anden själv vittnar med. vår ande, att vi äro Guds barn» — de säga: »Den som tror på Guds Son, han har vittnesbördet inom sig» — att den skall veta, att »han har evigt liv» — att »den som icke tror Gud, han har gjort honom till en lögnare o. s. v.» (Rom. 8:16; 1 Joh. 5:10,13).

Märk detta sista! Då Herren uttryckligen ropar: »Den som törstar, han komme, och den som vill, han tage livets vatten för intet; den där tror, han har evigt liv; om hans synder än vore blodröda, skola de dock vardas vita som snö» o. s. v., men jag ändå alltid är oviss om mina synders förlåtelse, vad är det annat, än att göra Gud till lögnare, eller att liksom säga: jag vet icke, om det är att lita på, vad Herren säger; jag vet icke visst, om Gud är sannfärdig? Och vilken vacker bekännelse vore väl det för en kristen!

»Därför» — så talar Luther i förklaringen över Gal. 4: 6 — »skola vi dag ifrån dag trakta därefter, att vi måtte komma utur tvivlare till visshet, och beflita oss, att vi grundligen med rot och allt må upprycka den skadligaste villfarelse, med vilken hela världen är förförd, nämligen den tanken, att människan icke skall veta, om hon är uti eller utom nåden. Ty om vi tvivla på Guds nåd emot oss och icke hålla för visst, att Gud har välbehag till oss för Kristi skull; så neka vi, att Kristus har förlöstat oss, och kasta över ända alla hans verk och välgärningar, som han någonsin bevisat oss.» — Sannerligen, den, som åtnöjes utan förvissning om skatten, sätter icke stort värde på den. Annat är det, att man bör söka förvissningen i ordet och icke i känslan.

Såsom redan är sagt, består ju en kristens frid och visshet icke däruti, att han håller sig själv för så from och trogen, är nöjd med sig själv — nej, tvärt om finnes ingen, som känner mer synder hos sig, än de mest troende kristna — utan hans tröst och berömmelse är denna, att Kristus lidit döden för oss syndare, att han blivit rättfärdiggjord av tron, d. ä. av nåd. På denna grund borde vi ju med rätta hava en beständig och orubblig frid och säga: Jag är i mig själv alla stunder värd fördömsen, men uti Kristus alla stunder ren och rättfärdig, ja, tack och älsklig för Gud; »ty vi äro benådade i den älskade».

Jag tröstar blott på det, som gäller för alla, för de största syndare; ty Kristus har sannerligen i sin död försonat hela världen (2 Kor. 5), världen, världen, icke blott de trogna; jag vet ju, att också de ogudaktigas synder äro i hans blod avplanade, att de otrogna dö, icke egentligen för sina synder, utan för otro; huru skulle jag då våga underlåta att tro? Jag är ju åtminstone en del av världen, jag är ju åtminstone försonad och köpt i Kristi död, hurudan jag ock är; den trösten skall djävulen icke taga ifrån mig. Visst äro mina synder förskräckliga, många och svåra, så att jag väl vore värd att aldrig få hava en glad stund; men vad skall jag göra? När ändå Kristus var så nådig och tog mina synder på sig och *led döden för mig, syndare*, då vågar jag icke misströsta, vågar icke låta bli att tro och glädjas; då vill jag icke vara så oförsämd, att jag skulle säga, att Kristus och hans bittra martyrdöd betyder mindre än jag och mina synder.

Visst äro mina synder stora och gruvliga, men emot Guds Sons blod äro de ändå blott som små droppar emot vida havet. Och jag är dock sannerligen *icke döpt till mig själv*, att jag skall bestå i min egen rättfärdighet, utan jag är därför *döpt till Kristus*, att jag skall vara iklädd honom och hans rättfärdighet (Gal. 3: 27). Om Gud ville tillräkna synderna, vem kunde då bli bestående för honom? Vi kunna ju icke svara honom ett tusende. Men då hela Guds evangelium vittnar, att Gud just därför gav sin Son för oss till en försoning, så vågar jag icke göra det till lögn.

Visst *känner* jag annat i mitt hjärta och samvete; icke *känner* jag där rättfärdigheten, utan tvärt om synd och uselhet; visst fördömer mig mitt hjärta; men då Gud själv i sitt ord säger, att samma synd och uselhet, som jag känner, är avplanad, betald, förlåten, så vill jag dock låta Gud vara större, än mitt hjärta, och en Gud, som icke ljuger. Vad Gud gjort och sagt, är mycket vissare, än vad jag, arme, ser eller känner. Nu har ju han likväl icke blott försonat mig med sig i Kristi död och försäkrat mig därom i sitt ord, utan ock uti sakramenten givit mig insegel och testamente på hela salighetsskatten.

Han har i dopet gjort särskilt min person delaktig av all Kristi förtjänst (Gal. 3:27; Tit. 3:5) och med evigt tryggligt testamente försäkrat den åt mig. Och om jag i synd och otro gått bort ifrån min skatt och mitt testamente, så är likväl icke skatten bortgången, är likväl testamentet och förbundet hos Gud bestående; ty »icke skall väl vår otro göra Guds trohet om intet? Bort det!» (Rom. 3:3). Om jag fallit från arken, har arken likväl icke gått sönder, jag har dock nu min trygghet i samma ark. Arken, dopet, testamentet, nåden hos Gud falla och vackla icke genom mitt fallande, utan stå fast evinnerligen. Min tröst och frid står således på det, som är hos Gud, icke hos mig.

Min berömmelse lyder så: *Kristi blod* gäller mer än mina synder; *Guds ord* gäller mer än mina tankar och känslor; *dopförbundet, testamentet* gäller hos Gud, fastän jag i lång tid varit borta därifrån. Emot Kristi blod äro alla mina synder blott såsom små gnistor emot stora vida havet; emot Guds ord äro alla mina motsägelser, tycken och känslor blott som damm och stoft emot ett stort berg. På denna grunds fasthet vill jag tryggt både leva och dö.

»Men», torde någon säga, »är det icke Guds allvarliga vilja, att vi icke skola synda, utan vara heliga i all vår umgängelse? Syndar du icke likväl emot Guds ord; och huru kan du då vara så tryggt» — Svar: Hör du icke, att det är just för dessa mina dagliga brister och synder, som jag nödgats taga all min tröst i Kristus. Jag har visst jämmerligen strävat att bliva så from, att mitt samvete skulle en gång giva mig det vittnesbördet: nu är du, som du bör; jag önskar ock ännu ingenting hellre, än att kunna vara from; har icke heller större sorg, än mina egna synder; men skall ock min salighet, tröst och frid med Gud bero av denna min fromhet? O, bevare oss Gud!

Det vore ju dock rakt emot allt Guds evangelium — då hade ju Kristus fåfängt dött. — Vartill skulle Kristus vara, om lagen ändå kunde fördöma dem, som tro på Kristus? När »Kristus är lagens ände, till rättfärdighet för var och en, som tror», vad hava då lagens hotelser med sådana att beställa?

Eller huru kan den med rätta oroa och bekymra dem, då de ju hava i Kristus fullkomligen uppfyllt den, hava i Kristus gjort allt, vad lagen någonsin har fordrat? Har jag, tyvärr, icke hållit lagen, så har dock min käre Frälsare fullkomligen och överflödigt hållit den för mig, samt skänkt mig hela sin lydnad till evärdlig egendom. Johannes säger: »Mina barn, detta skriver jag till eder, på det att I icke mån synda; och om någon syndar, så hava vi en försvarare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig» (1 Joh. 2:1).

Varje kristen bör därför, Kristus till ära och sin själ till salighet, vänja sig vid att emot lagens hotelser och satans alla glödande skott framhålla Kristus, trotsa på honom, berömma sig av hans renhet, hans ostrafflighet, som ju ändå är oss given. Detta heter att vara rättfärdig av tron och hava frid med Gud (märk) genom vår Herre Jesus Kristus.

Den, som aldrig lär sig att på detta sätt strida med lagens dom och stå på blotta *Kristi* rättfärdighet, han kan aldrig få någon grundlig och varaktig frid. Sådan som rättfärdigheten är, sådan är ock friden. Är rättfärdigheten av förgänglig art, av vår egen ostadiga fromhet, så blir friden lika skröplig och ostadig. Därför säger David, att *rättfärdighet* och *frid* kyssas, att de, såsom modern sin dotter och dottern sin moder, kyssas, mötas, förenas och överensstämma. Ännu en gång: »Då vi hava blivit rättfärdiggjorda av tron, hava vi frid.»

Men nu frågas: Har då en kristen en *beständig* frid? Fruktar han aldrig för Guds vrede eller döden? Svar: Allt gott, således även friden, vill djävulen anfäktas; ja, den tro och frid, som icke anfäktas, är falsk. Därjämte är tron aldrig fullkomlig. Härav kommer, att förnuftet, samvetet och satan angripa friden, förehålla oss våra synder och Guds stränga hotelser; men just då bevisar denna tro och frid sin höga, gudomliga natur genom att genombryta dessa svarta moln och ändå tränga sig fram till Guds hjärtelag i Kristus, samt däri åter fatta tröst och frid och säga: Jag tackar dig Herre Kristus, som frälst mig från så gruvliga synder och domar!

Här vilja vi anföra några kostliga ord av den store Luther över episteln på Sönd. efter Jul: »Då känner man *abbaropandet*, när samvetet utan all tvekan och tvivelsmål stadligen tror och är visst uppå, att icke allenast dess synder äro förlättna, utan ock att man är ett Guds barn och säker om sin salighet, samt kan med ett glatt och visst hjärta kalla och tillbedja Gud såsom sin käre Fader. Härom måste man vara så övertygad och säker, att man icke håller sitt eget liv för så visst, ja, att man förr skulle lida all slags död, ja, ock helvetet, innan man läte den trösten tagas ifrån sig och ville däruppå tvivla. Ty det vore ganska förgripligt emot det, som Kristus så ymnigt har gjort och lidit för oss, om vi icke trodde, att han därigenom hade överflödigt förvärvat oss allt detta, och om vi icke läte detta så kraftigt uppmuntra och stärka oss till en sådan tillförsikt, som vi låta synden och anfäktningen avskräcka oss därifrån och göra oss modfällda.

Här kan väl vara en sådan strid, att människan rädes, att hon icke är Guds barn, och tycker sig känna, att Gud är henne vred och en sträng domare, såsom det hände Job och många flera. Men i denna kamp måste den barnsliga tillförsikten äntligen behålla överhand, evad hon bävar eller darrar; eljest är allt förlorat.

Men när de kainska helgonen höra detta, lära de slå emot med händer och fötter och av stor ödmjukhet säga: O, bevare mig Gud för detta gruvliga katteri, denna förmäthenhet! Skulle jag, fattige syndare, vara så högmodig och säga: jag är Guds barn? Nej, nej, jag vill ödmjuka mig och erkänna mig för en fattig syndare o. s. v. Dessa låt fara och vakta dig för dem, såsom de största fiender till din kristliga tro och din salighet.

Vi veta ock väl, att vi äro fattiga syndare; men här gäller icke att se på vad vi äro och göra, utan på vad *Kristus* för oss är och har gjort och ännu gör. Vi tala icke om vår natur, utan om Guds nåd, vilken är så mycket mer än vi, som himmelen är högre än jorden (Ps. 103:11). Tyckes det dig vara något stort, att du är Guds barn; käre, låt dig ock icke tyckas litet vara, att Guds Son är kommen, född av kvinna, född under lagen, på det du måtte bliva ett sådant barn!

Vad Gud gör är alltsammans stort. Därför gör det ock stor glädje och frimodighet samt oförfäraden sinnen, som räddas för ingenting och förmå allt. Dock skall du icke begära, att sådant glädjefullt och förtroligt abbaropande skall vara blott och allena hos dig; det måste ock därhos vara ett mordskri, som driver och övar dig i ett sådant abbaropande, såsom det har vederfarits alla andra. Din synd måste ock skria, det är, åstadkomma en stark misströstan i ditt samvete. Men Kristi Ande skall och måste överskria detta skriet, d. ä. göra en starkare tillförsikt, än din misströstan är - såsom Johannes säger, att vi kunna stilla vårt hjärta för honom; att om vårt hjärta anklagar oss, då är Gud större än vårt hjärta och vet allt.»

Men den, som i sådana erfarenheter vill bli bestående, samt behålla och förstärka friden uti sitt hjärta, måste framför allt flitigt och enfaldigt umgås med *fridens evangelium*. Detta är rätta källan till Guds frid. Evangelium måste beständigt hålla oss uppe över de anfäktningar, kval och sorger, i vilka förnuftet, känslan, samvetet och satan oupphörligt vilja neddraga oss. Emot alla dessa fridstörare hava vi endast ordet och sakramenten till värn och murar. Där bor och talar Hugsvalaren med oss, tröstar oss och säger: Frukta dig intet! Var vid god tröst!

Är du syndig, så är Kristus rättfärdig; du är nu i det rike, där synden aldrig *tillräknas* dig; du är nu icke i ett gärningsrike, som är väldigt över nåden, utan i ett nåderike, som är väldigt över gärningarna; du är till evig tid försonad med Gud, och han har svurit, att han icke vill vredgas på dig till evig tid. Detta är Guds rikes rätta fridsbasun, som måste oupphörligt ljuda i våra öron och hjärtan, om vi här skola hava någon frid. Men jämte ordet behöva vi även Herren själv, d. ä. vi skola flitigt bedja den helige Ande om hans kraft på hjärtat; såsom Paulus så kraftigt lärar i Ef. 3:14-19.

En kristen bör», såsom Pretorius säger, »varje morgon, då han uppvaknar, samt ofta under dagen sucka: Guds frid, som övergår allt förstånd, bevare i dag mitt arma hjärta för all ofrid, som av djävulens tyranni, av världens ondska och andra vedervärdigheter kunna påkomma mig!

Och nu — huru önskligt vore det icke, att hos alla kristna Guds frid mer regerade i hjärta och sinnen! Först är det ju den barmhärtige Gudens hjärtliga vilja om oss, att vi icke skola förnöta våra dagar i mörker och kval — när vi dock äro så dyrt köpta, äro ock för Guds ögon så dyrt aktade, så härligt klädda, så mycket rika och lyckliga i Kristus — utan att vi skulle hava stor frid i honom. Aposteln säger uttryckligt: »Varen alltid glada m. m., ty detta är Guds vilja med avseende på eder» (1 Tess. 5:16-18); och Kristus själv: »Jag har kommit, på det mina får må hava liv och hava över nog.» Märk: denna frid var ett huvudändamål för hela Kristi försoning; såsom uttryckligt står: »Näpsten lades uppå honom, på det att vi skulle hava frid, och genom hans sår blevo vi helade.» Och åter: »Rättfärdighetens frukt varder frid, och rättfärdighetens lön varder evig frid och trygghet» (Jes. 53:5; 32:17).

Därför, ju gladare och fridfullare någon är i Kristus, desto kärare är det för Gud; och desto mer äras och upphöjes därmed Kristus, som är grunden till denna frid och glädje. Har ock en kristen för övrigt icke just mycken glädje på jorden; det behöves väl i denna onda världen, där intet annat är, än strid och anfäktning av köttets, djävulens och världens ondska, att han är väl utrustad med en hög, orubblig Guds frid uti sitt hjärta; såsom Jesus säger, då han slutar sitt avskedstal till lärjungarna natten före sin död: »Detta har jag talat med eder, på det att I mån hava *frid i mig; i världen haven I betryck*; men varen vid gott mod, jag har övervunnit världen» (Joh. 16:33).

Det var således Frälsarens allvarliga vilja, att vi skulle hava frid i honom, oaktat ingen bättre än han visste, huru syndiga och ovärdiga vi äro. När nu han ändå unnar oss att hava frid, ja, därför lider och dör för oss, tröstar och talar vänligt med oss, på det vi skola hava frid i honom, så vore det ju billigt, att vi ock gäve oss väl tillfreds på hans räkning, såsom små barn vid sin moders sköte.

Äntligen är det ock just denna frid, som framför något annat styrker och bevarar våra hjärtan i Kristus, giver liv, lust och kraft till allt gott; såsom skrivet står: »Guds frid, som övergår allt förstånd, skall bevara edra hjärtan och edra tankar i Kristus Jesus» (Fil. 4:7); och åter: »Fröjd i Herren är eder starkhet» (Neh. 8:10).

När jag i tron har frid med Gud, kan jag allting göra och lida; när jag är viss om Guds vänskap, kan vem som vill få vara ovänlig mot mig; när jag är glad över den himmelska skatten, kan jag lida en jordisk förlust o. s. v. Däremot när hjärtat är tomt på Guds frid, då är jag svag i allt, öppen för varje frestelse. Det är därför en sanning, som varje kristen må väl minnas, att *Guds frid bevarar hjärtat, att fröjd i Herren är vår starkhet. Amen.*

- C-O Rosenius 1847 (6:e årg)

© Pietisten 2016

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com